

SPIRIT ANIMALS

SZELLEMÁLLATOK

7. könyv

AZ ÖRÖKFA

MARIE LU

NEW YORK TIMES BESTSELLERSZERZŐ

SPiRiT ANiMALS

SZELLEMAÁLLATOK

sorozat megjelent kötetei:

BRANDON MULL:
VADNAK SZÜLETETT – *Szellemállatok 1.*

MAGGIE STIEFVATER:
A HAJSA – *Szellemállatok 2.*

GARTH NIX – SEAN WILLIAMS:
VÉRKÖTELEÉKEK – *Szellemállatok 3.*

SHANNON HALE:
TŰZ ÉS JÉG – *Szellemállatok 4.*

TUI T. SUTHERLAND:
ÁRRAL SZEMBEN – *Szellemállatok 5.*

ELIOT SCHREFER:
ERŐPRÓBA – *Szellemállatok 6.*

MARIE LU

**SPIRIT
ANIMAS**
SZELLEMÁLLATOK
7. könyv

AZ ÖRÖKFA

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó
Szeged, 2017

*Taylornak, aki szereti a vadállatokat,
kicsiket és nagyokat egyaránt.
– M. L.*

ERDÁSZ

LÁTOMÁS

HATALMAS fekete pikkelyek siklottak a fűszálak között. Egy gorilla ordítása rázta meg a földet. Fűlsértő rikoltás hasított a levegőbe az égből. Fű, por, érdes ugatás. Egy szív dobbant mélyen a föld alatt; ősi, akárcsak az idő maga. Felsejlettek egy csavaros agancs homályos körvonalai, majd újra szertefoszlottak.

Mindig így kezdődött az álom. Conor pislogott, elvakította az odafenn ragyogó fény. Kezével eltakarta a szemét, hogy megvédje, de a fény utat tört az ujjai között, vörösre festve áttetsző bőrének széleit. Valami aranyszínű csillant a szeme előtt. Rögtön el is tűnt, de abban a pillanatban levélnek látszott. Nagy nehezen ülő helyzetbe tornázta magát. Szétmorzsolódott alatta a kemény és repedezett, haldokló föld.

Szavak visszhangoztak a levegőben.

Conor. Egy korszak végéhez érkeztünk. Itt van szükségünk rád.

Tellun? – gondolta Conor. Fokozatosan ráéismélt, hogy a káprázatos fény valójában lobogó tüzekből származik. Minden lángban állt körülötte.

– Conor!

Conor oldalra kapta a fejét, amint meghallotta az ismerős sikoltást. Szeme lassacskán hozzászokott a fényhez, és hirtelen észrevette, hogy egy szakadék szélén fekszik; nem messze tőle pedig Meilin áll, láncokkal megbéklyózva. A lány rávetette magát egy támadásra induló zöld köpenyesre, és a földre teperte. Dzsí tehetetlenül figyelte az eseményeket. Rollan éppen egy óriási kígyó szorításában vergődött. A kígyó gyűrűivel csapdába ejtette mindkét karját, és magasan a levegőbe emelte. Nem sokkal távolabb Abeke és Uraza több száz Hódítóval szállt véres küzdelembe.

Briggan! – Conor a farkas nevét próbálta kiáltani, miután végre sikerült talpra állnia. A barátaihoz akart rohanni. Vajon miért esik olyan neheze minden mozdulat? – *Briggan, gyerünk! Segítenünk kell nekik... Hol vagy?* – Újra és újra szólította a farkast, amíg észre nem vette, hogy Briggan nyugalmi állapotában van. Valami azonban mégsem volt rendjén. Minél tovább meredt a tetoválásra, annál jobban elhalványult, végül már abban sem volt biztos, hogy valóban ott van-e még. Rémület szorította össze a szívét.

Conor!

Ismét felharsant a gorilla ordítása, megrázkódott tőle a föld is a lába alatt. Conor egy jókora sziklára pillantott, ami a kígyóval viaskodó Rollan mögött magasodott. Ott állt a Nagy Majom. Egyik öklével a mellét verte, míg a másikon egy csavart aranypálcához hasonlatos holmit szorongatott, amiből különös, éteri ragyogás áradt.

A majom Conor irányába fordította a fejét, olyan rémisztő mozdulattal, hogy a fiúnak jéghideg borzongás futott végig a hátán. A fenevad árnya valósággal elnyelte Conort, és beborított minden talpatnyi földet, ameddig csak a szem ellátott. Amint a majom tekintete megakadt Conoron, szeme vészjóslón összeszűkülte. Egy újabb ordítással hátravetette a fejét, majd rohamra indult.

Menekülj! – kiáltott Conor saját magára. Ám lába alig mozdult, mintha ólomsúly húzta volna lefelé. Minden egyes lépésnél megpróbált lendületet venni, de úgy érezte, hogy valami nem engedi, megpróbálja visszatartani. Mögötte a gorilla megállíthatatlanul tört előre, óriási mancsai a földet döngölték.

Conor a szirt pereméhez rohant, de maga sem tudta igazán, mihez fog ott kezdeni. Hirtelen megállt, éppen csak a szakadék szélén, karjával riadtan hadonászott. Csizmája valóságos kavicszáport zúdított lefelé a mélységbe. Nem volt már menekvés.

A gorilla velőtrázón üvöltött mögötte. Már egészen közel járt. Conor riadtan meglapult a szikla peremén. Nem látott maga körül mást, mint a háborúban alulmaradó barátait, amint egy náluk sokkal erősebb ellenséggel szemben küzdenek. Sorra hullottak a zöld köpenyesek a Hódítók előtt, és lángok csaptak fel magasan az égre egy kietlen, haldokló vidéken.

A gorilla végül utolérte Conort. A fiú csizmája megcsúszott. Megpróbálta visszanyerni az egyensúlyát, tekintete azonban egészen közelről találkozott a gorilla iszonyatos szemével. Conor megingott a szakadék szélén.

Abban a pillanatban egy hatalmas sas jelent meg a feje fölött. Szárnya bronz és fehér színben csillogott, amint eltakarta a napot. Conor felnézett rá, és legnagyobb ámulatára Tarikot pillantotta meg a hátán, zöld köpenye lobogott mögötte a szélben. *Tarik! Hát élsz!* Leírhatatlan öröm és megkönnyebbülés öntötte el a szívét az ismerős arc láttán. Megérkezett Tarik. Most már minden rendben lesz. A zöld köpenyes kinyújtotta Conor felé egyik kesztyűs kezét, és a fiú már nyúlt is, hogy megragadja.

Csak éppen nem Tarik volt.

Az arc hirtelen átalakult. A kedves, megértő tekintet helyébe rideg és számító szempár lépett. Conor azon kapta magát, hogy egyenesen Shane arcába bámul. A fiú széles mosolyt

vetett rá, felvillantva teljes fogsorát. A távolban a gorilla ordítása összekeveredett Tellun mély hangjával. Shane akkor visszahúzta a kezét, Conor pedig megpillantotta lába alatt a tátongó mélységet, ami végül egészben elnyelte.

ALVAJÁRÁS

HIDEG, ESŐS REGGEL köszöntött a Zöldmenedék kastélyra. Rollan szorosabban csavarta válla köré a köpenyét – vagyis inkább *Tarik* régi zöld köpenyét –, majd kísért a főbejáráthoz, ahol Abeke éppen a borús vidéket fürkészte Urazával az oldalán. A Korallpolip súlyosan lógott a fiú nyakában, és minden lépésénél a mellkasának ütközött. Azon kapta magát, hogy gyakran megérinti a kicsiny szobrot. A történetek után – Shane árulása, Meilin elvesztése, *Tarik* halála után – nem engedhette, hogy még egy talizmánt elveszítsenek a két megmaradt közül.

Mennyi idő telt is el, amióta Shane megszökött a talizmánokkal? Néhány hét? Különös módon úgy érezte, mint ha az egész csupán tegnap történt volna. Most pedig még mindig itt rostokoltak Zöldmenedékben, egyre csak várták a zöld köpenyeseket a világ összes tájáról, sereget gyűjtve a Hódítókkal való végső összecsapáshoz. Rollan türelmetlenül

összepréselte a száját. Ha Tarik most velük volna, megmondaná Rollannak, hogy ne aggódjon, csillapodjon le, és gondolkodjon világosan. Engedje meg magának, hogy szabadon bánkódjon, majd lépjen tovább tiszta és higgadt fejjel. Rollan azonban az utóbbi napokban egyre csak rótt a kastély folyosóit, nyugtalan szívvel, türelmetlenül várva a szót, hogy vég-re-alahára útnak eredhetnek visszaszerezni a talizmánokat, megállítani Kovót, a Majmot és megmenteni Meilint.

Megmenteni Meilint.

Rollan ujjai egy pillanatra elengedték a Korallpolipot, hirtelen letaglózta a gondolat súlya. Lehetetlenségnek tűnt megmenteni a lányt. Néha, amikor a társaival beszélgetett, azon kapta magát, hogy tekintete Meilint keresi, el akarta mesélni neki a fejébe ötlő legújabb tréfát. Vágyott rá, hogy megnevettesse a lányt, de rá kellett döbbsennie, hogy nincs velük. Tőlük nagyon messze sínylődik, a Hódítók között.

Rollan felsóhajtott. Nem engedheti meg magának, hogy folyton az elszenvedett, fájó csapásokon tépelődjön. Lehunyta a szemét, vett egy mély lélegzetet, megpróbálta elképzelni, hogy Tarik még mindig a kastélyban járkal valahol, Meilin pedig odafenn alszik a szobájában. Tisztában volt vele, hogy egyik sem igaz, de a jelen pillanatban el tudta hitetni magát, és a hamis ábránd kordában tartotta a sötét, nyomasztó emlékeket.

Az időjárás. Sokkal biztonságosabb gondolat.

Az időjárásról fogok elmélkedni.

Aznap reggel immár tizenötödjére Rollan eltűnődött rajta, milyen különös mostanában az idő. Elvileg a száraz évszak közepén jártak, de az egész múlt héten, míg Olvan a zöld köpenyesek haderejét igyekezett megszervezni az induláshoz, nem is láttak mást, csak a borús égboltot és az állandó esőt. Még az állatok is furcsán kezdtek viselkedni. A madarak például korán kerekedtek fel, hogy melegebb vidékre költözzenek, és amikor Rollan felemelte a fejét, egy újabb rajt pillantott meg az égen hatalmas V alakzatban, dél felé haladva.

– Menj csak, Essix! – mormolta a sólymának, aki a vállán üldögélt. Rollan biztosra vette, ha Essix tovább gubbaszt rajta teljes súlyával, végül megfájdul a háta. – Tudom, hogy vadászni szeretnél.

Ám még Essix is borús hangulatban volt. Halkan csiripelt egyet, felborzolta nyakán a tollait, hogy kirázza a vízcseppeket, majd újra kényelmesen elhelyezkedett. Minden jel szerint tökéletesen elégedett volt Rollan vállán, szívesebben gubbasztott tovább a vadászat helyett. A fiú töprengve fürkészte egy kis ideig. Amikor a sólyom a farkával folytatta a tollászkodást, megpróbálta figyelmen kívül hagyni sajgó vállát, és úgy döntött, hogy inkább békén hagyja Essixet. Távol álljon tőle, hogy ítélkezni akarjon a sólyom komor hangulata fölött!

Talán Essix is gyűlölte a tétlen várakozást, akárcsak Rollan.

Mire a kastély bejáratához ért, a szitáló eső kitartó záporra erősödött. A vízcseppek egy ideig még apró gyöngyökbe gyűltek köpenyén, mielőtt beitta őket a vastag szövet. Uraza figyelte a közeledésüket, farkával egyik oldalról a másikra csapkodott. Habár a leopárd nem a fiú szellemállata volt, Rollan kitalálta, hogy valószínűleg Uraza is kissé türelmetlen a hosszas várakozás miatt.

Abeke mellette állt, nekidőlt a boltíves kapunak, és gondolataiba merülve simogatta a leopárd bársonyos fejét. Meg sem fordult, amikor Rollan végül csatlakozott hozzá. A Gránitkos, másik megmaradt talizmánjuk, most is ott lógott a nyakában. A halványszürke függő élesen kirajzolódott a lány sötét bőrén.

– Hahó! – szólalt meg Rollan. – Tudom jól, hogy neked kellett volna átvenned a faludban az Esőtáncos szerepét, meg minden, de mi lenne, ha végre felhagynál egy kicsit a táncikálással? – Nyomatékosan az égre emelte a tekintetét.

Abeke pillantása futólag Rollan köpenyére esett, majd folytatta a sivár táj kémlelését. Láthatóan nem igazán szórakoztatta a fiú tréfája, mire Rollan kínos zavarában inkább nem is erőltette tovább a mókát.

– Hahó! – felelte egyszerűen a lány.

Rollan komolyra fordította a szót.

– Olvan szerint hamarosan elindulhatunk. Néhány napon belül.

– Érkeztek újabb üzenetek?

A fiú megrázta a fejét. Többtucatnyi viharadarat és galambot küldtek ki a különböző nemzetekben élő zöld köpnyes szövetségeikhez és barátaikhoz, abban a reményben, hogy néhányan talán még időben megkapják az üzenetet, és a segítségükre sietnek. Abeke számos galambot bocsátott útjára Nilóba, hogy elküldje a hírt az apjának és a nővérének.

Barátaink, egy héten belül Stetriol ellen vonulunk. Szükségünk van a segítségetekre.

Rollan tudomása szerint Abeke apja még csak nem is válaszolt.

– Sajnálom – felelte.

Abeke köszönetképpen bólintott, majd lesütötte a szemét, és ismét elfordult.

Rollan összepréselte a száját, most az egyszer képtelen volt előrukkolni egy szellemes megjegyzéssel. Miért nem talál az ember egy pompás viccet, amikor éppen szükség volna rá? Abeke mostanában gyakran merengett búskomoran, tekintetével a messzi látóhatárt fürkészsze. Rollan tudta, hogy bizonyára Shane árulása körül forognak a lány gondolatai, és nem hagyja nyugodni az sem, miként sikerült az ellenségnek mindnyájuk ellen fordítani Meilint. Ahogyan Abeke szégyenkezve lesütötte a szemét, Rollan azt is kitalálta, hogy mindezért magát okolja.

Meilin... Már megint. Rollan megróttta magát, amiért újra visszatért a gondolatokhoz, amik nem hagyták nyugodni éjszaka, és megfosztották az étvágától is. *Vajon hol lehet most? – töprengett magában. – Mi járhat a fejében?*

Vajon milyen érzés, ha az ember elveszíti önmaga fölött az uralmát?

Meilin elvesztésének fájdalma egy pillanatra felbosszantotta. Olyan sokáig egészen remekül boldogult az életben egyedül is. Most azonban olyan emberek élete forgott kockán, akiknek a hiánya fájdalmat okozott neki. Egyáltalán nem volt ínyére az ilyesmi.

Mintha olvasott volna a gondolataiban, Abeke váratlanul Rollan felé fordította a fejét, és halkán megköszörülte a torkát.

– Jól áll neked – jegyezte meg halvány mosollyal.

Tarik köpenye. Rollant ismét megrohanták az idősebb zöld köpenyes utolsó harcának emlékei, látta maga előtt a reményteljes csillogást Tarik szemében, amint meglátta a köpenyét Rollan karjában, mielőtt feláldozta volna magát. Fájdalom nyilallt a fiú szívébe, mígnem már alig kapott levegőt.

Mégis vigasztalón hatottak Abeke szavai. Mintha Tarik nem halt volna meg egészen. Még most is védelmet nyújtott a köpenye, megóvta Rollant a hideg esőtől. Essix még egyszer felborzolta a tollait, vízcseppeket szórva szertesét.

– Kösz! – mormolta Rollan. – Ki gondolta volna, hogy az évnek ebben a szakában melegen be kell bugyolálnom magam a hideg ellen?

– Olvan azt mesélte, hogy a nilói zöld köpenyesek hasonlóan furcsa időjárásról adtak hírt.

– Mint például?

– Jégréteg borítja a kisebb tavakat és itatókat. Azt is mondta, hogy az állatok nem tudják mire vélni a dolgot, és képtelenek ivóvízhez jutni.

Jég. Nilóban? Rollan megpróbálta jégbe fagyva elképzelni az oázist, ahol rábukkantak Cabaróra.

– Nos, valóban kellemes, szokványos nyárnak hangzik.

Abeke önkéntelenül is elmosolyodott a fiú gunyoros megjegyzése hallatán.

– Nem emlékszem ilyesmire... még csak nem is hallottam róla soha... amikor Nilóban éltem. A törzsekben biztosan teljes a zűrzavar.

– Vagy éppen vígan korcsolyáznak és játszanak a jégen. Úgy értem, *én* biztosan ezt tenném.

Az újabb tréfás megjegyzés már őszinte nevetést fakasztott a lányból.

– Szinte látom magam előtt, ahogy faléccel és antilopcsonttal a lábunkon siklunk a jégen.

Rollan cinkos vigyorral közelebb hajolt.

– Fogadni merek, hogy Uraza kifejezetten élvezné. Nem igaz? – Derűsen biccentett Urazának, aki lesújtó pillantással nyugtázta a megjegyzését.

Mindketten nevettek egy kicsit, majd hirtelen szertefoszlott a tréfás pillanat.

Rollan ráébredt, hogy Abeke bizonyára tudni szeretné, mi a helyzet az édesapjával és a nővérével. Csizmás lábát zavarosan a nedves kőpadlóhoz dörzsölte.

– Szerinted jól vannak? – kérdezte.

Abeke vállat vont. Egy pillanatra látszólagos magabiztossággal kihúzta magát.

– Nem sokat töprengtem rajta – válaszolta, túlságosan is nagy gonddal játszva a nemtörődömséget.

Olyan nyilvánvaló volt a szavai és a testbeszéde mögött rejlő hazugság, hogy Rollan még az Essixtől kapott képességei nélkül is rögtön megérezte volna. Mégis csupán egyetértőnbólogatott. Rollan elveszítette ugyan a mentorát, az egyetlen embert, akit valaha is az apjaként tisztelt... Abekének viszont a saját *édesapja* fordított hátat. A fiú, akit pedig Abeke mindig is jó barátjának tekintett, Shane, ugyancsak kihasználta a barátságát.

– Abeke – szólt hirtelen Rollan, megérintve a lány karját. Abeke és Uraza egyszerre fordult meg, hogy ránézzen.
– Figyelj! Tudom jól, min mész keresztül. Elöttem nem kell

játszanod. – Egy pillanatig habozott. Sohasem jeleskedett a komoly érzelmek kifejezésében. – Nem a te hibád – bökte ki végül. – Shane árulása... Neki kellene szégyellnie magát, nem pedig neked. Nem tudhattad. Te szeretsz és bízol. Csak el akartam mondani... Sajnálom, hogy az emberek folyton kihasználják a bizalmadat.

Abeke egy hosszú pillanatig szótlanul fürkészte az arcát. Még mindig szomorú volt, de Rollan úgy látta, mintha némileg enyhült volna a büntudat a tekintetében. Egy kis idő múltán Abeke bólintott.

– Köszönöm – mormolta. – Én pedig sajnálom, hogy ilyen sokáig kellett várnod, hogy bízni tudjál az emberekben – válaszolta.

Barátságos csend telepedett rájuk. Egy kicsit később Rollan megrázta a fejét, azután gyengéden megbökte Abekét.

– A jég el fog vonulni. Tudom. Csak annyit mondhatok, hogy gyűlölném, ha Nilo bitorolná az összes napsütést és ragyogó égboltot.

Abeke arcán kényszeredett mosoly futott át. Uraza torkából vigasztaló morgás tört elő, majd fejével megbökte a lány kezét.

Rollan egyszer csak megérezte, hogy Essix áthelyezi testsúlyát a vállán. A következő pillanatban a sólyom elrugaszkodott, és fülsértő rikoltással felröppent a levegőbe. Rollan kis híján hanyatt esett a mozdulat erejétől. Arca fájdalmas

grimaszba torzult, füle sajgón csengett, és értetlenül figyelte, ahogyan a sólyom felfelé szárnyal a magasba.

– Hé! – kiáltott utána bosszúsan. – Tudom, hogy hangos vagy... nem szükséges kérkedni!

– Most mit csinál? – kérdezte Abeke.

– Sejtelmem sincs. Valószínűleg úgy döntött, hogy mégis csak éhes. – Ám a költöző madarak már túlságosan is megszéjártak. Valami más ragadhatta meg a sólyom figyelmét. Rollan csak bámulta Essixet, amint egyre távolabb repült...

...majd hirtelen körbefordult a világ, és a sólyom szemével látta a vidéket.

Egyre feljebb szárnyalt, magasan a kastély fölé, az égre, azután lepillantott a mélybe, ahol apró alakjuk a bejáratnál álldogált. Essix pillantása akkor élesen a kastély egyik ormára szegeződött, és ismét felrikoltott. Ám ezúttal egyértelmű figyelmeztetés csendült a hangjában: valami nagyon nagy baj van.

Rollan kutatón fürkészte az oromzatot. Végül a kőkorlát csúszós, nedves szélén meg is pillantotta: *Conort*.

A fiú egyáltalán nem kiegyensúlyozott léptekkel haladt a szegélyen. Imbolyogva és bizonytalanul tipeggett végig a párkányon, mint aki nincs egészen ébren. Rollan hátán jéghideg borzongás futott végig. *Erdász szerelmére, mi a csodát művel odafenn?* Rollan pislogott, majd érezte, ahogyan a látása viszatér hozzá a földre. Elborzadva mutatott fel a kastélyra.

– Az ott *Conor*? – kérdezte hitetlenkedve.

– Tessék? – kiáltott fel Abeke, és követte Rollan tekintetét. Azon nyomban kiegyenesedett, és hunyorogva pislogott felfelé, mint aki nem hisz a szemének. Tölcserő csinált a kezéből, majd a szájához emelve felkiáltott az oromzathoz. – *Conor! Hé, Conor!*

Conor azonban nem hallotta meg. Látszólag semmit sem érzékelt maga körül, még azt a tényt sem, hogy immár az oromzat keskeny párkányán sétál előre. Vajon hol lehet Briggan? Rollan kétségbeesetten nézett körül a torony tetején, ám a hatalmas szürke farkasnak nyomát sem látta. Ráébredt, hogy Briggan bizonyára nyugalmi állapotban van.

Jeges rémület futott végig Rollan gerincén, amint eszébe jutott Meilin fura viselkedése az Epe befolyása alatt. *Talán valamiképpen Conor is megfertőződött az Epével?* Rollan erős vágyat érzett, hogy Tarik nevét kiáltsa – amíg rá nem döbbsent, sajgó szívvel, hogy az idősebb zöld köpenyes már nem tud a segítségükre sietni többé.

– Gyerünk! – szólt Abekének, és megragadta a kezét. Berohant a kapun, vissza a kastélyba, egyenesen az oromzatra vezető lépcsőhöz. Kettesével vették a fokokat, amint felfelé rohantak. Rollan majdnem megbotlott, de visszanyerte az egyensúlyát, és futott tovább. Uraza mellettük szökölt, minden egyes ugrása három lépésükkel felért.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Mire végül felértek az ázott oromzat tetejére, Uraza már ott volt. Rollan kitörölgette szeméből az esőcseppeket, majd tekintete Conor imbolygó alakján állapodott meg.

Nem!

Essix ismét felrikoltott, és az egyensúlyát veszített fiú irányába vetette magát. Rollan is előreugrott, amilyen gyorsan csak tudott.

Sikerült elérnie Conort – éppen amikor a fiú lába lecsúszott a párkányról.